

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ 3

Κ. ΤΖ. Ντόχερτι

Το ράγισμα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΕΝΑ

Η Άλι έχωσε ξανά στην τσέπη της το κινητό τρέμοντας, καθώς ο παγωμένος φλεβαριάτικος αέρας τη διαπερνούσε, και πλησίασε ακόμα περισσότερο τον κορμό του ψηλού πεύκου που της παρείχε καταφύγιο. Περίμενε ήδη σχεδόν ένα εικοσάλεπτο. Αν χρειαζόταν να περιμένει κι άλλο...

Ξεροκατάπιε· ο λαιμός της την πονούσε.

Η πύλη μπροστά της ήταν ψηλή κι επιβλητική, με αιχμηρές απολήξεις από μαύρο μέταλλο. Απ' όσο ήξερε, η πύλη ήταν η μόνη είσοδος για τη σχολική έκταση της Κιμμέριας Ακαδημίας και η μόνη έξοδος από αυτή. Σε απόσταση κοντά στο ενάμισι χιλιόμετρο από το σχολικό κτίριο στο τέλος του δρόμου, άνοιγε και έκλεινε με τηλεχειριστήριο. Μόνο η διευθύντρια και ένα προσεκτικά επιλεγμένο κλιμάκιο φυλάκων ασφαλείας επιτρέπεται να το χρησιμοποιούν.

Τα επιβατικά αυτοκίνητα ήταν αρκετά σπάνιο φαινόμενο στην Κιμμέρια Ακαδημία. Οι περισσότεροι καθηγητές και τα μέλη του προσωπικού ζούσαν στις σχολικές εγκαταστάσεις. Παρ' όλα αυτά, τα φορτηγάκια των διάφορων προμηθευτών και του ταχυδρομείου πηγαινοέρχονταν σε καθημερινή βάση, όπως και οι φρουροί που δούλευαν για τον Ρατζ Πάτελ. Η Άλι παρακολουθούσε την κίνηση των οχημάτων τις τελευταίες εβδομάδες κι έτσι ήξερε ότι, τις περισσότερες μέρες, το φορτηγάκι ενός προμηθευτή έφτανε ακριβώς πριν από τις τέσσερις η ώρα. Τώρα κόντευε τέσσερις. Εάν ήταν τυχερή, το φορτηγάκι θα περνούσε από την πύλη προτού την κάνουν τσακωτή.

Η κρυψώνα της ήταν πολύ κοντά στο μέρος όπου βρισκόταν όταν σκοτώθηκε η Τζο. Η ανάμνηση εκείνης της νύχτας, πριν από οχτώ εβδομάδες, τη βασάνιζε. Εάν έκλεινε τα μάτια, έβλεπε τα πάντα – τη λευκή κουβέρτα του χιονιού, το γαλάζιο σελινόφως, το λεπτεπίλεπτο κορμί πεταμένο σαν πάνινη κούκλα στον δρόμο... Τη λίμνη του αίματος, που απλωνόταν γύρω της σαν τα πέταλα θανάσιμου άνθους.

Άνοιξε τα μάτια της.

Απόψε δεν υπήρχε τίποτε άλλο να δει πέρα από έναν αδειανό χωματόδρομο.

Πήρε μια τρεμάμενη ανάσα.

Θα το κάνω στ' αλήθεια;

Επαναλάμβανε συνεχώς στο μυαλό της αυτή την ερώτηση από τη στιγμή που είχε φτάσει στην πύλη. Ένα κομμάτι μέσα της ήθελε να βάλει τα κλάματα. Ένα άλλο κομμάτι την ωθούσε να τρέξει πίσω στο δωμάτιό της. Μα δεν έκανε τίποτε από τα δύο. Απεναντίας, προσπάθησε ν' ατσαλώσει τη θέλησή της.

Έπρεπε οπωσδήποτε να φύγει αποκεί. Εάν ήθελε απαντήσεις για το τι συνέβαινε στ' αλήθεια γύρω της, έπρεπε να φύγει από αυτό το σχολείο και να τις αναζητήσει.

Ένας παγερός αέρας κούνησε τα δέντρα, λούζοντάς τη με παγωμένες ψιχάλες. Τρέμοντας, τύλιξε το κασκόλ της πιο σφιχτά γύρω από τον λαιμό της. Τα κλαριά χτυπιόνταν άγρια μεταξύ τους πάνω απ' το κεφάλι της, καλύπτοντας τον θόρυβο της μηχανής του αυτοκινήτου που πλησίαζε. Το άκουσε όταν πια φάνηκαν και οι προβολείς του σε κάποια απόσταση.

Η Άλι κάθισε κουκουβιστά έξω από τη διαδρομή που φώτιζαν οι προβολείς και περίμενε, ζυγιάζοντας το κορμί της σαν αθλήτρια όπως παλιά, πριν από την επίθεση. Η στάση αυτή έκανε κάθε σπιθαμή του τραυματισμένου της κορμιού να πονάει, και κυρίως το γόνατό της, μα η Άλι αγνόησε τον πόνο.

Δεν ήταν η ώρα τώρα ν' ακούσει το κορμί της. Τώρα ήταν η ώρα να τρέξει.

Με κομμένη την ανάσα, κοιτούσε ανάμεσα από τα κάγκελα του φράχτη, αόρατη μες στις σκιές με το σκούρο της παλτό και το σκούρο τζιν της παντελόνι. Περίμενε ότι θ' αντίκριζε ένα λευκό φορτηγάκι, αλλά αντί γι' αυτό είδε ένα σκουρόχρωμο χαμηλό αυτοκίνητο.

Η ανάσα της σκάλωσε στον λαιμό της. Αρκετοί από τους φρουρούς οδηγούσαν τέτοια αυτοκίνητα. Θα πρέπει να ήταν κάποιος από αυτούς.

Το κομψό αυτοκίνητο πλησίασε αργά την πύλη και σταμάτησε μπροστά της.

Μέσα σε μια στιγμή, η Άλι πήρε την απόφασή της: Θα το έκανε ούτως ή άλλως. Όποιος κι αν ήταν μες στο αυτοκίνητο, δεν είχε σημασία. Εκείνη θα το έβαζε στα πόδια.

Προετοιμάστηκε. Αυτή ήταν η ευκαιρία της. Ίσως η μοναδική της ευκαιρία.

Μα η ώρα περνούσε και τίποτα δε συνέβαινε. Το σφυροκόπημα που ένιωθε στο τραυματισμένο της γόνατο έγινε πιο έντονο. Η ακινησία ήταν σκέτο βασανιστήριο για το κορμί της. Δε θ' άντεχε να μείνει πολλή ώρα έτσι.

Έκλεισε τα μάτια και πρόσταξε από μέσα της την πύλη ν' ανοίξει, αλλά η πύλη δεν κουνήθηκε ρούπι. Προφανώς κάτι δεν πήγαινε καλά.

Ίσως ξέρουν. Ίσως είναι παγίδα και ο Ρατζ έχει ήδη στείλει τους ανθρώπους του να με γραπώσουν. Ίσως να με πλησιάζουν αυτή τη στιγμή.

Το στόμα της ξεράθηκε. Δυσκολευόταν ν' ανασάνει.

Τότε τα δύο φύλλα της μεγάλης πύλης τρεμούλιασαν και μ' ένα μεταλλικό τρίξιμο άρχισαν ν' ανοίγουν.

Με τα χείλη της να κινούνται ελαφρώς, η Άλι μέτρησε οχτώ εισπνοές και οχτώ εκπνοές, ώσπου τα δύο φύλλα σταμάτησαν

να κινούνται· ήταν πλέον ορθάνοιχτα. Ο δρόμος ξετυλιγόταν φιδογυριστά μες στο σκοτεινό δάσος. Στο ημίφως του απογεύματος που όλο και ξεθώριαζε, φαινόταν να εξαφανίζεται λίγο πιο πέρα από την πύλη – σαν να μην υπήρχε ο κόσμος εκεί έξω πια.

Έβγαλε το τηλέφωνο από την τσέπη της και το πέταξε καταγής. Δεν της άρεσε αυτό που έκανε, όμως θα μπορούσαν να εντοπίσουν το σήμα του – άλλωστε δεν το χρειαζόταν πλέον. Έπρεπε να δείξει εμπιστοσύνη στον Μαρκ ότι θα έκανε όπως είχαν συμφωνήσει.

Και τώρα έπρεπε να περιμένει να προχωρήσει το αυτοκίνητο αρκετά στον δρόμο που οδηγούσε στο σχολικό κτίριο, ώστε να μπορέσει να βγει χωρίς να τη δει ο οδηγός.

Αλλά η επόμενη στιγμή πέρασε βασανιστικά αργά και το αυτοκίνητο δεν έλεγε να κουνηθεί. Η μηχανή του λειτουργούσε στο ρελαντί κι ακουγόταν σαν γάτα που γουργούριζε παίζοντας με το θήραμά της. Από το σημείο όπου καθόταν κουκουβιστά η Άλι, δεν μπορούσε να δει τον οδηγό.

Τι διάολο συμβαίνει; Ήθελε να ουρλιάξει από τα νεύρα. Θα προχωρήσεις επιτέλους, άνθρωπέ μου;

Πάνω που είχε αρχίσει να φοβάται ότι την είχαν εντοπίσει, τα λάστιχα του μαύρου Άουντι σκλήρισαν πάνω στα χαλίκια του δρόμου. Αργά αργά, το αυτοκίνητο ξεκίνησε και κατευθύνθηκε προς το σχολείο.

Σχεδόν αμέσως, η πύλη άρχισε να κλείνει πάλι, η Άλι όμως δεν τόλμησε να κουνηθεί. Το αυτοκίνητο ήταν πολύ κοντά ακόμη – ο οδηγός θα μπορούσε να τη δει από τον καθρέφτη.

Με τους μυς της τεταμένους και να καίνε, συνέχισε να περιμένει, παρακαλώντας από μέσα της να βγει το αυτοκίνητο από το οπτικό της πεδίο. Εκείνο όμως πήγαινε αργά αργά, θαρρείς προσεκτικά. Δες και ο οδηγός κοιτούσε γύρω του για να εντοπίσει κάποιον.

Η σκέψη αυτή τής έφερε αναγούλα· πήρε μια βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει.

Μη χάσεις την ψυχραιμία σου τώρα, Άλι, είπε από μέσα της. Συγκεντρώσου. Αν ο οδηγός ήξερε ότι ήσουν εδώ, θα έβγαине από το αυτοκίνητο.

Παρακολουθώντας την αργή κίνηση της πύλης, μέτρησε τρεις ανάσες. Τέσσερις.

Πέντε.

Τα φύλλα της εισόδου είχαν σχεδόν κλείσει τώρα. Το αυτοκίνητο βρισκόταν ακόμη στο οπτικό της πεδίο, μα δεν είχε άλλη επιλογή – αν δεν έτρεχε τώρα, μπορεί να μην τα κατάφερνε ποτέ να φύγει.

Και αυτό δεν αποτελούσε επιλογή.

Μ' ένα γρήγορο τίναγμα από τη θέση της, έτρεξε βολίδα ανάμεσα από τα δέντρα, με τα πόδια της να πέφτουν βαριά στο έδαφος, το γόνατό της να την πονά, την ανάσα της να της καίει τα πνευμόνια. Το κενό ανάμεσα στα φύλλα της πύλης φαινόταν μικρό. Υπερβολικά μικρό. Μήπως δεν το είχε υπολογίσει σωστά; Μήπως ήταν πια πολύ αργά για να περάσει;

Κι έπειτα βρέθηκε στην είσοδο, με τα χέρια της να κρατάνε τα παγωμένα κάγκελα σαν να μπορούσε ν' ανακόψει την πορεία τους. Η πύλη όμως ήταν αυτόματη, ασταμάτητη. Κι η κίνησή της σταθερή. Αδιάφορη.

Η Άλι δε δίστασε· χίμηξε στο μικρό κενό, ενώ τα κάγκελα τραβούσαν το πανωφόρι της σαν κοκαλιάρικα δάχτυλα, κι έσπρωξε με τον ώμο της τόσο δυνατά, ώστε η ανάσα της βγήκε σφυριχτή ανάμεσα απ' τα δόντια της, πονεμένη.

Με μια πνιχτή κραυγή, η Άλι ελευθερώθηκε από το ασφυκτικό μεταλλικό αγκάλιασμα και κουτρουβάλησε στην άλλη πλευρά, ενώ τα φύλλα της πύλης έκλεισαν ερμητικά πίσω της μ' έναν μεταλλικό κρότο.

Ήταν ελεύθερη.

ΔΥΟ

Η Άλι δεν είχε αρχίσει τη μέρα της σχεδιάζοντας να το σκάσει. Την είχε αρχίσει σχεδιάζοντας απλώς να την κοπανήσει από το μάθημα.

Κάτι που έκανε πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό.

Η μελέτη δε φαινόταν να έχει ιδιαίτερη θέση στη ζωή της πια. Οπότε, γιατί να μπαίνει στον κόπο;

Αφού την τραβολόγησαν στο μάθημα αρκετές φορές με το έτσι θέλω, εκείνη, βλοσυρή και αμετανόητη, είχε αρχίσει να κρύβεται για ν' αποφύγει τη δυσάρεστη αυτή πιθανότητα. Το δαιδαλώδες βικτοριανό σχολικό κτίριο παρείχε ένα σωρό γωνίες και γωνίσους για τον σκοπό αυτό – περισσότερο της άρεσε να κρύβεται στις αχρησιμοποίητες αίθουσες και στις σκάλες υπηρεσίας, όπου κανείς δε σκεφτόταν να ψάξει. Το κελάρι, το παρεκκλήσι... μα την αλήθεια, οι επιλογές της ως προς την κρυψώνα της ήταν απεριόριστες.

Εκείνη τη μέρα, αφού είχε υπομείνει μερικά πρωινά μαθήματα, σκαρφάλωσε έξω από το παράθυρο του δωματίου της, περπάτησε νυχοπατώντας στο στενό περβάζι μέχρι ένα συγκεκριμένο σημείο της στέγης όπου η κλίση δεν ήταν απότομη, και ανέβηκε στην κορυφή, εκεί όπου κάποτε η Τζο χόρευε τρελά μ' ένα μπουκάλι βότκα στο χέρι, ώσπου ήρθε η Άλι και ο Κάρτερ και της έσωσαν τη ζωή.

Εκεί, λοιπόν, η Άλι κάθισε ώρες ολόκληρες στο κρύο, μόνη με τις αναμνήσεις της, κοιτάζοντας τους μαθητές και τα μέλη του προσωπικού που πηγαиноέρχονταν χαμηλά. Ήταν εκπλη-

κτικό το ότι κανείς δε σήκωνε το κεφάλι να κοιτάξει προς τα πάνω. Η στέγη ήταν γεμάτη καμινάδες και περίτεχνα διακοσμητικά στοιχεία από σφυρήλατο σίδηρο, έτσι ήταν εύκολο για εκείνη να παρατηρεί χωρίς να την προσέξει κανείς· ένωθε σαν να ήταν μία από αυτές τις τερατόμορφες απολήξεις που υπάρχουν συνήθως στα παλιά κτίρια, τα γκαργκόιλ, με τη διαφορά ότι εκείνη ήταν ζωντανή.

Κι έτσι η μέρα ξεγλίστρησε μακριά της, όπως και τόσες άλλες τον τελευταίο καιρό, ώσπου η Άλι άκουσε γνώριμες φωνές αναπάντεχα κοντά της. Στην αρχή τοιτώθηκε κι αναρωτήθηκε αν την είχαν βρει. Της πήρε μια στιγμή να καταλάβει ότι ο ήχος της συνομιλίας ανέβαινε στ' αυτιά της από το δικό της δωμάτιο, από το ανοιχτό παράθυρο ακριβώς κάτω από το σημείο της στέγης όπου είχε κουρνιάσει.

Κρατημένη από μια υδρορροή με περίτεχνη απόληξη σε σχήμα δράκου, η Άλι έσκυψε πάνω από την άκρη της στέγης για ν' ακούσει.

«Δεν τη βρήκατε;» Η ένταση ήταν ολοφάνερη στη φωνή της Ιζαμπέλ.

«Όχι». Ο Ρατζ μιλούσε τόσο σιγανά, ώστε η Άλι τεντώθηκε όσο μπορούσε περισσότερο για να τον ακούσει. «Οι άνθρωποί μου χτενίζουν όλη την εξωτερική έκταση τώρα».

Δε θα την έβρισκαν. Ποτέ δεν την έβρισκαν. Η σκέψη αυτή τής έδωσε μια άχρωμη ικανοποίηση. Μπορεί η Άλι να ήταν η προσωποποίηση της αποτυχίας στο να σώζει ζωές, όμως ξεπερνούσε σ' εξυπνάδα φύλακες ασφαλείας που υποτίθεται ότι συγκαταλέγονταν ανάμεσα στους καλύτερους στον κόσμο.

Τότε μίλησε ξανά η Ιζαμπέλ – η φωνή της ακούστηκε κοντύτερα. Η Άλι κατάλαβε ότι η διευθύντρια θα πρέπει να στεκόταν μπροστά στο παράθυρο, ατενίζοντας την ίδια θέα που ατένιζε και η ίδια.

Συντετριμμένη κι εξοργισμένη, και κάτω από τη συνεχή απειλή του άγνωστου κατασκόπου στην Κιμμέρια Ακαδημία, η Άλι Σέρινταν νιώθει χαμένη. Και τώρα πια δεν είναι η μόνη που νιώθει έτσι – οι πάντες καταρρέουν. Οι μαθητές δεν καταλαβαίνουν τι συμβαίνει, οι καθηγητές στρέφονται ο ένας ενάντια στον άλλον, οι κανόνες χάνουν την ισχύ τους. Όταν ο Ναθάνιελ αποκαλύπτει το σχέδιο και τη στρατηγική του, η Ιζαμπέλ αρχίζει να χάνει τον έλεγχο της Κιμμέριας Ακαδημίας, του Νυχτερινού Σχολείου και ολόκληρης της οργάνωσης που κρύβεται πίσω από αυτά. Κι έτσι όπως το σχολείο διολισθαίνει σ' ένα ολέθριο τέλμα παράνοιας και καχυποψίας, όλοι θεωρούνται ύποπτοι μέχρι αποδείξεις του εναντίου. Όλοι μπορούν να φυλακιστούν χωρίς αποδείξεις και να καταδικαστούν χωρίς δίκη. Κανείς δεν είναι ασφαλής. Αυτή τη φορά δε χρειάζεται να τους βλάψει ο Ναθάνιελ. Αυτή τη φορά βλάπτουν μόνοι τους τον εαυτό τους.

Το τρίτο βιβλίο της συναρπαστικής σειράς που έχει μεταφραστεί σε **20 γλώσσες** και έχει πουλήσει ήδη πάνω από **300.000 αντίτυπα**.

ISBN: 978-960-566-467-1

9 789605 664671

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6467